

Treba pa védeti, da se v Slavoniji kolo pod »vedrim nebom« ne igra samó o vélikih svetkih (cerkvenih in národnih), zlasti o božíču, Jurjevem, Ivanju, duhovem, o sv. Eliji (»Iliji«) in o cerkvenem proščenji (»zboru«), — nego o vsaki ugodni priliki, a posebno ob nedeljah in svetkih, ako je vreme lepo in toplo. O taki priliki snidejo se namreč vesele deklice pri cérkvi, na »livadi« ali kakem drugem pripravnem prostoru ter igrajo kolo, kedar se jim hoče, — bodisi same, ali pa z dečáki vred. To velja po ustnem poročilu tudi za Bosno, dasi bódeš v naslednjem popisu čital navedene samó dotične svetke, oziroma posebne dni, kdaj se kolo igra po navadi tudi v Bosni. Isto velja tudi za Hercegovino, Hrvatsko in Srbijo.

(Konec prihodnjič.)



Prijatelju na grob.

(Fr. Sajnkovič, pravnik v Gradci, umrl dné 27. avgusta 1888. l v Središči.)

Življenja svit ti jedva je zazoril,
Okušal jedva prvi si mu slaj,
Že dih strupeni je njegov zamoril
In v grob položil te za vekomaj.
Takó spomladi pisan cvet uvene,
Ko sape zabrijó nad njim ledene.

Cvet brez sadú! — Usoda je hotela,
Da takšen ti si ločil se od nas.
Kaj to pač, če so srca nam drhtela,
Če solze so rosile nam obraz? —
Nikamor se usoda ne ozira
In zida sama, sama spet podira

Ob žalostnem ti nisem stal ležišči,
Ko v smrtni sèn zapiral si okó,
Solz točil nisem na pokopališči,
Ko v grob ložili tvoje so teló;
Od tebe daleč, v sobici so tihi
Iz prsij vili se mi tožni vzdihí.

In še vijó se, ko ob strtem cveti
Posilja znova se gorjup spomin
In pohiti mi z vetrom v brzem leti
H grobišču sredi zélenih ravnin.
Dokler na zemlji cvetje bo venelo,
Bo toge trnje meni v srci cvelo.

Od njega spletal venec bom nagrôbni,
In če morda zanese čas me kdaj
Iz mirnega domú na kraj žalôbni,
Kjer v sladkem snú počivaš ti mi zdaj,
Na grob položil v znak ljubezni verne
In žalosti bom svoje ga nezmerne.

Fr. Gestrin.

